**Ara Pirineus, 15/02/21**

# Caçadors...

## Per a mi avui la caça, que cal regular —insisteixo—, s'ha de centrar únicament en el control cinegètic de les espècies

Manel Figuera

Diuen que cada any hi ha més morts per ingerir bolets tòxics que per trets d'armes de foc de caçadors. És veritat, i també per accidents d'excursionistes, d'esquiadors per allaus, de senderistes que surten dels camins... Però les desgràcies causades per la caça hi són i no es poden obviar. És més, penso que hi ha poca transparència i escassa informació sobre aquests infortunis que tenen lloc, malauradament, cada any. En el present, si bé fora del Pirineu, un caçador ha matat un home que collia pinyes en un bosc prop de Santa Maria de Martorelles (Vallès Oriental) i un altre ha ferit un ciclista en una pista al terme de Massanes (Selva). L'excusa dels bolets tòxics no és suficient: la caça és una activitat que comporta riscos i que és per ella mateixa perillosa.

Hi ha dos tipus d'accidents de caça: els que es produeixen els caçadors perquè se'ls dispara l'arma i els motivats perquè es confon una altra persona per una peça, la qual de vegades és també algú de la mateixa colla. La regulació, per tant, hi ha de ser. L'estiu passat la Federació Catalana de Caça va convocar una vaga per protestar contra la Llei d'acompanyament del pressupost, aprovada feia poc per la Generalitat de Catalunya, perquè incorporava un text addicional que, segons afirmava el president de l'entitat, el Sr. Sergi Sánchez, «multiplica per deu les possibles sancions als caçadors». També afegeix que a Catalunya els reglaments per controlar la caça es regeixen per una llei del 1970, amb una realitat molt diferent de l'actual.

Sentir trets de caçadors a mi em fa respecte. Trobar-me un senglar ferit que fuig de la bordadissa dels gossos em fa basarda. Afegeix el Sr. Sánchez: «Matar una daina fa pena, però quan un ramat de 200 daines neteja un camp que un pagès porta treballant des de fa dos mesos, això genera un conflicte.» Si hi hagués més depredadors, com el llop, la superpoblació de senglars i de cabirols i els accidents de trànsit que generen es reduirien. Però llavors els ramaders es queixarien dels estralls que ocasionarien al seu bestiar. Al Pirineu hi viu una població humana estable des de fa 10.000 anys; cercar l'equilibri entre natura i humanització no és fàcil. Per a mi avui la caça, que cal regular —insisteixo—, s'ha de centrar únicament en el control cinegètic de les espècies.